

nemohlo dopustiti nějakého přímého zavinění, které by je podle § 47 úraz. zák. k náhradě žalobkyni zavazovalo a že zavinění podle § 1315 obč. z. nebylo vůbec ani tvrzeno, tím méně prokázáno. Když zavinění šofera Z. vůči žalobkyni ve smyslu předpisu obč. zák. je prokázáno a když družstvo toto jeho zavinění jako majitel auta musí podle § 8 aut. z. zastupovati, pak platí, jak již řečeno, ohledně promlčení, také ohledně žalovaného družstva předpisy zákona občanského, nikoli předpis § 6 zák. aut. Dovolání je tedy bezdůvodné.

Rozh. nejv. soudu ze dne 30. listopadu 1928
Rv I 989/28. Dr. K.

Žalobu vyklizovací nutno podati ve čtrnáctidenní lhůtě § 569 c. ř. s. Nestačí, že v této lhůtě byl před tím učiněn včas exekuční návrh na vyklizení podle mimosoudní výpovědi, když návrh ten byl zamítnut.

Žalobkyně A. K. učinila 4. ledna 1928 návrh na povolení exekuce vyklizením a odevzdáním pronajatých místností na základě mimosoudní výpovědi, podle níž měla žalovaná firma B. do 3. ledna 1928 v poledne místnosti vykliditi, neodstraní-li závady ve výpovědi vytčené. První soud exekuci povolil, v II. a III. instanci byl exekuční návrh zamítnut, a to podle rozhodnutí nejvyššího soudu proto, že v exekučním návrhu nebyla prokázána skutečnost, že závady nebyly odstraněny (§ 7 ex. ř.). Rozhodnutí Nejvyššího soudu doručeno bylo žalobkyni 26. března 1928, načež tato 29. března 1928 podala na žalovanou firmu B. žalobu, v níž se domáhala výroku I., že mimosoudní výpověď je účinná II., že žalovaná je povinna vykliditi najaté místnosti a žalobkyni odevzdati.

První soud žalobě vyhověl a odvolací soud tento rozsudek potvrdil, vycházeje z názoru, že jde o žalobu vyklizovací opřecnou o mimosoudní výpověď, proti které nebyly včas podány námitky, takže vše, co se proti výpovědi po formální i meritorní stránce namítá, je v tomto sporu již opožděno.

Odvolací soud, obíraje se námitkou, že žaloba je opožděna, poněvadž nebyla podána ve lhůtě 14 dnů po projití nájemného času, neuznal této námitky, vycházeje z úvahy, že předpis § 569 a 575, odst. 3 c. ř. s. jest zákonnou domněnkou o obnovení nájemní smlouvy mlčky, zde však žalobkyně zřetelně dala najevo podáním exekučního návrhu, že nemíní ve smlouvě nájemní pokračovati a dala najevo i tím, že ihned, jak-

mile jí bylo doručeno zamítavé rozhodnutí nejvyššího soudu o jejím exekučním návrhu, podala žalobu vyklizovací.

Názor žalované strany vedl by k tomu, že by pronajímatel byl nucen vždy z opatrnosti činit s o u č a s n ě oba zákroky: i exekuční návrh i žalovati pro případ, že by soud mimosoudní výpovědi neuznal za exekuční titul, na vyklizení. Tím, že žalobkyně ihned po zamítnutí exekučního návrhu podala žalobu vyklizovací, zabezpečila se proti zákonné domněnce o obnovení nájemní smlouvy mlčky.

Dovolání žalované strany nejvyšší soud vyhověl a žalobu zamítl z těchto důvodů:

Ze žalobkynina přednesu a z konečného žalobního návrhu nelze přesně seznati, o jakou žalobu vlastně jde. Z rozsáhlého přednesu o škodě, již žalovaná žalobkyni neb jejímu manželů způsobila, dalo by se souditi, že jde snad o žalobu za zrušení nájemní smlouvy podle § 1118 obč. z. Ale názoru tomu brání konečný návrh žalobní, jenž se pod pol. I. výslovně a předně domáhá výroku o účinnosti výpovědi z 26. prosince 1927 a že jen jako důsledek toho přivádí k platnosti jednak zrušení nájemní smlouvy, jednak vyklizení a odevzdání najatých místností. Zmínka výpovědi v žalobním návrhu, žalobkyní hájený názor, že výpověď ta byla soudně vykonatelnou, totiž že byla exekučním titulem, a okolnost, že žalobu podala hned 29. března 1928, když jí bylo dne 26. března doručeno rozhodnutí nejvyššího soudu z 9. března 1928, č. j. R I 158/28, v němž byla účinnost řečené výpovědi jako exekučního titulu činěna závislou na předložení listin podle § 7 ex. ř. o splnění v ní stanovené podmínky, svědčila by úsudku, že jde o žalobu podle § 10 ex. ř. o vydobytí rozsudku, jenž by žádané listinné důkazy nahradil, aby exekuce mohla býti povolena. Než ani takto pojímané žalobě nebylo by bývalo lze vyhověti. Za prvé je žaloba podle § 10 ex. ř., jak plyne jasně z materiálů k exekučnímu řádu sv. II, str. 11 a 631 žalobou určovací s návrhem, by nárok v exekučním titulu dosažený byl uznán vykonatelným. Mimo to nebylo takové určovací žaloby vůbec třeba, protože si žalobkyně mohla kdykoliv podle § 1 not. ř. zjednati veřejnou listinu o tom, že opravy ve výpovědi jako podmínka její účinnosti stanovené dosud provedeny nebyly a protože žalobkyně již 27. března 1928 o tom dala provést pojištění důkazů podle § 387 c. ř. s. Nad to by však nemohla oné výpovědi jako exekučnímu titulu býti rozsudkem přiznána vykonatelnost, protože výpověď pozbyla platnosti (§ 575 odst. 3 c. ř. s.), když žalobkyně ve 14 dnech po tom, kdy nastala doba v ní pro vyklizení

místností určená, to je po dni 3. ledna 1928 nenavrhla exekuci pro toto vyklizení, aneb alespoň je nenavrhla tak, aby exekuce mohla býti povolena. Náзор, že tomuto předpisu zákona vyhověla, podavši dne 4. ledna 1928 exekuční návrh, třebaže ten byl právoplatně zamítnut, není správný, protože výklad, podle něhož by podle § 575, odst. 3. c. ř. s. stačil jakýkoli návrh na vyklizení a ne jen návrh vyhovující předpisům pro povolení exekuce platným by dával oprávněnému úplně do libovůle, na jak dlouho si chce lhůtu zákonem v § 575 c. ř. s. přesně na 14 dnů stanovenou prodloužití podáváním exekučních návrhů, kterým vyhověti nelze. Odvolací soud zvolil ještě jiný, třetí možný úsudek o povaze žaloby, pokládaje tuto za žalobu vyklizovací, opírající se o mimosoudní výpověď. Ani tomu výkladu neodpovídá přesně sběh věci žalobkyni přednesený, jež ve výpovědi viděla exekuční titul. O ten by ovšem již nebylo lze opřít žalobu vyklizovací, protože by nastalo hromadění exekučních titulů o téže nároku, a to by se přičilo zásadě »ne bis in idem«, by nebylo dvakráte souzeno o téže věci, v kteréžto zásadě kotví též námitka rozsouzené věci. Ale nehledíc ani k tomu, i kdyby totiž bylo lze právě naznačený výklad odvolacím soudem zvolený schváliti, nelze žalobě vyhověti Brání tomu předpis § 1114 obč. z. zostřený § 569 c. ř. s. Šlo by tu podle předpokladu odvolacího soudu o mimosoudní výpověď, která jen nenabyla účinku výpovědi soudní (§§ 565 odst. 3 c. ř. s.). Jí byl tudíž nájemní poměr skončen a uhasl vypršením výpovědní lhůty. Chtěla-li žalobkyně zabrániti mlčky učiněnému obnovení nájemní smlouvy, musila podle § 569 c. ř. s. ve čtrnácti dnech po projití nájemného času, tedy po 3. lednu 1928 vznést žalobu o vrácení najatého předmětu. To žalobkyně opominula, podavši žalobu až 29. března 1928. Žalobu tu nemohl nahraditi exekuční návrh podaný dne 4. ledna 1928, neboť záměna ta přičila by se doslovu zákona stejně jako jeho smyslu. Žádá-li zákon podání žaloby, nelze mu vyhověti podáním exekučního návrhu. Ten nepřichází podle ustanovení § 569 c. ř. s. vůbec v úvahu, protože zákon tam právě předpokládá, že nutno teprve exekuční titul zjednat. Byl-li však již zjednán, pak § 569 c. ř. s. vůbec neplatí, pak platí § 575, odst. 3. c. ř. s., podle něhož ovšem zase nemůže míti účinek rušící mlčky učiněné obnovení nájemní smlouvy exekuční návrh zamítnutý, jak již nahoře doličeno. Na opominutí žalobkyně, že nepodala žalobu včas, ale za to podala návrh na povolení exekuce, nemění nic její snaha, vyčkati osud návrhu na povolení exekuce a nehromaditi snad zbytečně s tímto návrhem žalobu vyklizovací.

Předpis zákona v § 569 c. ř. s. je nutkavý a nepřipouští žádných výminek ze své zásady, stanovené v zájmu nepochybné jasnosti v otázce, jak a kdy se zaniklé nájemní smlouvy mlčky obnovují. Měla-li žalobkyně za to, že má dvě souběžné možnosti, zjednatí své výpovědi z 26. prosince 1927 platnost, a nechtěla-li obou použití zároveň, šlo nebezpečí volby, které z nich má použít, na její vrub. Zvolila-li cestu, která se pak podle příslušných rozhodnutí v postupu stolic ukázala býti neschůdnou, nemůže se již vrátiti k možnosti druhé, když tato je zákonem časově obmezena a zákonná lhůta mezitím již vypršela. Měl proto odvolací soud i ze svého právního hlediska změnou prvního rozsudku žalobu zamítnouti a slušelo tudíž dovolání proti rozsudkům žalobě vyhovujícím vznesenému pro mylné právní posouzení věci podle § 503 č. 4 c. ř. s. vyhověti. Oba ostatní dovolací důvody dovolatelčiny (§ 503, č. 3. a 3. c. ř. s.) pozbyly tím věcného významu. Výrok o nákladech tkví v §§ 41 a 50 c. ř. s.

Rozhod. nejv. soudu v Brně z 31. května 1929,
č. j. Rv 730/29. —r.

Podle § 3, odst. č. 3, zákona ze dne 3. července 1924, č. 178 sb. z. a n. stačí, že uplatňování vlivu na veřejného činitele bylo předpokládáno, zamýšleno a netřeba, by skutečně došlo k jeho uplatnění; tím méně třeba, by uplatňování vlivu mělo slíbený účinek. O tom, že jde o prospěch nikoliv nepatrný, dlužno uvažovati bez ohledu na rozsah, nákladnost a výsledek činnosti příjemce úplatku jen s hlediska hodnoty úplatku samé o sobě, při čemž jest přihlížeti k okolnostem daného případu, zejména k pokleslé hodnotě peněz, drahotním a ostatním poměrům.

Nejvyšší soud zamítl zmateční stížnost obžalovaného J. Ř. do rozsudku zemského trestního soudu v X., pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 3, č. 3 zákona ze dne 3. července 1924, č. 178 sb. z. a n., v podstatě z těchto důvodů:

Vývody zmateční stížnosti, jež uplatňuje důvod zmatečnosti podle č. 9, přesněji č. 9 lit. a) § 281 tr. ř. možno shrnouti v námitku, že souzeným skutkem není skutková podstata přečinu, který v něm rozsudek shledává, splněna, protože a) není zjištěno, že obžalovaný užil svého vlivu u veřejného činitele, jemuž příslušelo rozhodnouti o prodloužení pachtovní smlouvy, kterého se domáhala osoba, již byl obžalovaný uplacen, a b) protože byl úplatek vzhledem na hmotné a jinaké náklady obžalovaného a vzhledem